

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie o sygn. akt I C 880/14 z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. przeciwko E. L. o zapłatę kwoty 889,78 zł w punkcie 1. zasądził od pozwanej E. L. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 89,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części, a w punkcie 3. zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. na rzecz E. L. kwotę 172,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła powódka zaskarżając je w części oddalającej powództwo o zapłatę co do kwoty 800,18 zł, tj. w zakresie punktu 2 wyroku oraz w części zasądzającej od powodowej Spółdzielni kwotę 172,80 zł tytułem zwrotu na rzecz pozwanej kosztów procesu, tj. w zakresie punktu 3 wyroku.

Skarżonemu wyrokowi apelująca zarzuciła naruszenie przepisów:

1. prawa materialnego, a mianowicie art. 753 w zw. z art. 754 k.c. poprzez uznanie, że:

- powodowa Spółdzielnia prowadziła sprawy pozwanej bez zawiadomienia jej o tym i wbrew jej woli, w sytuacji gdy o fakcie wykonywania na jej rzecz zadań pozwana informowana była już w 2012 r., a jej opozycja nie wiązała się z żądaniem zaprzestania tych działań, lecz dotyczyła wykazywanych kosztów, które powodowa Spółdzielnia ponosiła na rzecz pozwanej;

- pozwana skutecznie oponowała zarządowi jej garażu przez Spółdzielnię, w sytuacji gdy przeciwne temu ustaleniu jest brak przejścia na siebie tych spraw, a tym samym opozycja ta sprzeciwiała się zasadom współżycia społecznego;

2. prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 232 k.p.c. poprzez uznanie za nieudowodnioną wysokość roszczenia w sytuacji, gdy powodowa Spółdzielnia wykazała podstawy, na której opierała ustalenie kosztów poniesionych na rzecz pozwanej, ich źródła, a także zasadność indywidualizowania ich poprzez równy rozdział kosztów na wszystkich współwłaścicieli nieruchomości, co odpowiadało zasadzie słuszności;

- art. 299 k.p.c. poprzez uznanie za wiarygodne oświadczenie strony pozwanej o braku zgody na prowadzenie jej spraw związanych z zarządzaniem nieruchomością garażową, w sytuacji gdy – jak wynika z akt sprawy – oświadczenie to było złożone dla potrzeb niniejszego procesu, ponieważ wcześniej pozwana Spółdzielnia takiego oświadczenia nie składała w żadnej formie.

W konsekwencji apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakwestionowanej części i wydanie orzeczenia zgodnie z żądaniem pozwu, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo o zapłatę co do kwoty 800,18 zł (pkt 2 wyroku) oraz w części zasądzającej od powodowej Spółdzielni kwotę 172,80 zł tytułem zwrotu na rzecz pozwanej kosztów procesu (pkt 3 wyroku) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwana, będąc reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie, zdaniem Sądu II instancji, należy uznać za prawidłowe, bo stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i prawidłowo na tej podstawie wywiezionych wniosków jurystycznych. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, a w konsekwencji przyjmuje je za swoje, czyniąc integralną częścią swojego uzasadnienia, jednocześnie uznając, że obecnie nie zachodzi procesowa potrzeba ich powielania.

Przechodząc do merytorycznej oceny wniesionej apelacji w pierwszej kolejności Sąd odwoławczy zważył, że całkowicie bezzasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 299 k.p.c., którego to uchybienie apelująca uzasadnia tym, że Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne oświadczenie strony pozwanej o braku zgody na prowadzenie jej spraw związanych z zarządzaniem nieruchomością garażową, w sytuacji, gdy - zdaniem skarżącej - z akt sprawy wynika, że oświadczenie to było złożone wyłącznie dla potrzeb niniejszego procesu, albowiem wcześniej pozwana oświadczenia o braku takiej zgody w żadnej formie nie składała Spółdzielni. Niewątpliwie do naruszenia wskazanego wyżej przepisu w sposób o jakim mowa w uzasadnieniu apelacji nie doszło i co więcej dojść w żaden sposób nigdy nie mogło, skoro art. 299 k.p.c. dotyczy wyłącznie fakultatywnego, subsydiarnego i symetrycznego charakteru możliwości przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron w procesie cywilnym i co za tym idzie w ogóle nie dotyka kwestii prawidłowości dokonanej przez Sąd oceny złożonych przez stronę zeznań. Zupełnie inne przepisy kodeksu postępowania cywilnego regulują tę ostatnią kwestię, ale w tym miejscu należy zauważyć, że naruszenia takich przepisów apelująca nie zarzuciła w swojej apelacji. Wobec oczywistej bezzasadności analizowanego zarzutu, poza powyższą konstatacją, nie zasługuje on zatem na dalszą pogłębioną analizę.

Co się tyczy naruszenia art. 232 k.p.c. to Sąd Okręgowy zważył, że wobec materiału dowodowego zaleganego w aktach sprawy należy uznać, że Sąd Rejonowy trafnie skonstatował, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia ponad zasadzoną na jej rzecz od pozwanej kwotę 89,60 zł. Sąd II instancji w pierwszym rzędzie zważył, że skarżca w niniejszym procesie dochodzi roszczenia, którego podstawą faktyczną miało być sprawowanie przez nią czynności zarządu nad garażami pozwanej, co generowało sporne koszty finansowe. Tymczasem strona powodowa w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zeznała wprost, że nie prowadziła żadnych prac remontowo – modernizacyjnych w garażach w okresie ostatnich 3 lat, nie odniecała ich przed garażami, a z polisy ubezpieczeniowej garaży zrezygnowała po 2013 r. A skoro tak, no to oczywistym i jedynym logicznym wnioskiem jaki można z powyższego wyciągnąć jest taki, że skarżca nie ponosiła tych z tego tytułu żadnych kosztów. Co się tyczy kosztów z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia budynków garażowych i umowy o oświetlenie bramy wjazdowej, to brak jest dowodów na skądanie przez Spółdzielnię stronie pozwanej rachunku z tytułu zawarcia tych umów. Nie można również zgodzić się z twierdzeniem apelującej, że udowodniła wysokość swojego roszczenia, skoro nie przedstawiła ani tego w jaki sposób, ani tego pomiędzy ilu współwłaścicielami rozdzieliła przedmiotowe koszty, co trafnie zauważył w swoim uzasadnieniu także Sąd Rejonowy. Zgodnie z art. 6 k.c. to na powódce spoczywa ciężar udowodnienia swojego roszczenia tak, co do zasady, jak co do wysokości, tym bardziej, że pozwana negocjuje zarówno to, że Spółdzielnia sprawowała jakkolwiek zarząd nad własnością pozwanej, jak i wysokość roszczenia przez powódkę z tego tytułu kosztów.

W tych okolicznościach chybionym okazał się również ostatni zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 753 w zw. z art. 754 k.c. Poza sporem pozostaje, że strony nie zawarły żadnej umowy o wykonywanie zarządu nad garażami stanowiącymi własność pozwanej i w związku z tym powódka jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń wskazała przepisy o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia. Z materiału dowodowego wynika, że Spółdzielnia – mimo, że miała taką możliwość - ani nie powiadomiła pozwanej o podjętych na jej rachunek czynnościach zarządu, ani też nie zawiadomiła jej o ewentualnym zamiarze dalszego działania w jej imieniu, ani – o czym mowa była już wyżej - nie złożyła stronie pozwanej szczegółowego rachunku z zarządu należącymi do pozwanej garażami. Wszystkie te okoliczności zostały prawidłowo zauważone i wypunktowane w

uzasadnieniu Sądu Rejonowego. Zgodzić należy się zwłaszcza ze stwierdzeniem tego Sądu, że powodowa Spółdzielnia w ramach swojej działalności nie mogła w sposób wiążący dla właścicieli garaży stanowiących odrębną własność, w tym dla do pozwanej, dokonywać ustalenia opłat w drodze uchwał Spółdzielni. Pozwana nie będąc członkiem powodowej Spółdzielni nie miała bowiem żadnego wpływu na treść tych uchwał, skoro nie stosują się do niej zasady funkcjonowania Spółdzielni. W zasadzie z przeprowadzonych dowodów wynika, że powódka w istocie zamierzała niejako narzucić pozwanej wykonywanie przez Spółdzielnię zarządu nad garażami stawiającymi odrębną własność pozwanej i postawiła ją przed faktami dokonanyimi pozbawiając możliwości dokonania wyboru. Takie działanie powodowej Spółdzielni nie zasługuje na ochronę prawną i – wbrew wywodom apelantki - nie znajduje oparcia w zasadach współżycia społecznego.

Z tych wszystkich względów apelacja, jako całkowicie pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 1 sentencji.

O kosztach orzeczono w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na rzecz pozwanej, która wygrała sprawę w postępowaniu odwoławczym, zasądzono koszty zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, których wysokość została określona zgodnie z treścią § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).